

»Pojdite, prosim. Hočem biti sama.«

»Tako čedno dekle, pa samo ponoči po lokalih. Škoda vas je.«

»Hvala za opozorilo, delam kar hočem.«

Delam kar hočem ...

Ne, lažem. Nočem tega. Delam le, kar morem. Strašno malo. Premalo za življenje. In življenja samega tudi ne maram. Preveč je. Preveč in premalo obenem. Nekaj vmes pa manjka, ono pravo. Mrtvi on manjka. To bi bilo prav ...

»Konjak, prosim!«

Čez čas spet:

»Konjak prosim!«

»Konjak prosim.«

Potem samo še:

»Konjak.«

Ni mi ga treba prositi. Lahko ga kupim, zdaj še. Nekoč ga bom potrebovala toliko, da ga ne bom mogla več plačati. Šele takrat bo konec. Daleč je še. Sto in stokrat bom še sedela pred polnim pepelnikom in rumenilom v kozarcu.

»Konjak, prosim.«

Pogled. Prijazne in tople oči kljub naročenemu konjaku. Potem plošča v avtomatu: Ti si moja usoda. Ne, ne, jaz ne moram biti usoda. To mora biti kdo drug. Nasmehnem se, oči vztrajajo. Vstanem, značilno grizem ustnico. Stopim k avtomatu in umirjeno vržem »Non esiste l'amur«. Celentano odsekano, ugotavljajoče odpoje. Oči utonejo v svojem kozarcu. Ne bodo me več poiskale. Kako hitro in lahko je kaj zapraviti, izgubiti. Pepelnik, tiha prazna kavarna. Vse se odmika, gledam po ljudeh in ne vidim jih. Tu so in vendar niso. Niso zame. Zame ni nikogar. Tudi mene ni več. Mislim, da me ni. Samo usta z ogrizenimi ustnicami.

Moj svet

Jutro, polno megle in prepaha. Stekljeni zaslon zakriva obraze. Mimooidoči tišče roke v žepih, noge v vseh vrstah čevljev izdajajo standard. V meglenem jutru nič ne pomeni. Menda je treba kaj početi, biti kam namenjen, vsaj enkrat vsak dan. Da imaš občutek, da nekam spadaš.

Noge se zaustavijo pred trafiko. Tudi cene kupljenih cigaret se skladajo z obutvijo.

Znanec na drugi strani ceste. Tudi njega poznam po čevljih, ki dopolnjujejo mahedrave hlačnice. Hoditi mora počasi, da mu ne odpade podplat. Zraven

njega so še drugi čevlji, podobni. Pivski tovariš. Prestopata se pred zaprtim prehodom. Zraven čevljev pade ogorek. Nekje sta pila.

Fant in dekle. Fantovi koničasti in lepo položeni čevlji. Dekle v obrabljenih gumaricah. Zanka na nogavici pogumno nadaljuje pot navzgor. Morda sta kolega s fakultete, morda uslužbenca ali celo srečen par. Elegantni fant se je sklonil k preprostemu dekletu, ker je občutil človeka in sploh ni gledal obrabljenih čevljev.

Mož na kolesu, v delavni obleki. Topo zre predse in čaka, da bo smel kolo pognati čez križišče. Morda se mu mudi in kolne v duši. Obraz je razbrzdan in prazen.

Starka vodi za roko drobnega vnučka. Otrok z velikimi rjavimi očkami prepozna svet okoli sebe. Ne dojema ga še takega, kot se mu bo prikazal kasneje. Srečen je še, ko se tega ne zaveda.

Mlada dama v klobuku z vso narejeno žensko očarljivostjo zapeljuje copatarja. Vrag vedi, čemu to počne. Zagotovo ne čuti megle, jeseni, praznine. Ne čuti, da njeno ničevo početje opazuje dvoje utrujenih, neprespanih oči izza šipe. Ne ve, da me zebe, da sem lačna in da se ji vseeno posmehujem.

Silno sem utrujena. Zvočnik oddaja otožne orkestralne skladbe. Violina se vspenja, diha, živi. Občutek imam, da bi moralo biti poletje, da bi z golim hrbtom sedela na skali ob morju in bi sonce zahajalo. Bila bi mirna in bi verjela, da me nekdo pričakuje. Ne, bilo bi preveč sreče zame.

Violina je umolknila, svetle slike ni več. Prazna miza in človeško mravljišče pred šipami — to je moj svet, to je svet, ki ni moj. Samo svet v katerem živim.

Vešče prihajajo iz teme

Neznanec je podrl zadnje sled miru v meni. Prisedel je, spregovoril in uspel vdreti v mojo samoto. Uspel je kot otožne kavarniške melodije, kot strastno zajokani čardaš.

Tako toplo je bilo ob njem. Vse je vedel, vse razumel. Mogel me je spoznati, razumeti pa tudi oceniti. Nenadoma je ugasnila luč. Kavarna v temi. Orkester je nemoteno igral naprej star španski napev. Celo več. Kakor da bi modrikasta zadimljena noč dala moč violini, da je zaživela v temnem prostoru. Ena sama ulična svetilka je vrgla dolge modre tipalke v megleno temino. Nekaj prižganih cigaret je zanihalo v prostoru, v mrak zgubljene kresnice, ki so nakazovale košček svojevrstnega, ta trenutek prikritega, življenja.

Moški pri mizi je v temi nadaljeval s strastnejšim glasom, opogumljenim od teme: